Maar slechts één oogenblik. Plotseling verhelderde zijn gelaat: het dienstmeisje bracht een brief binnen, waarop hij reeds in de verte het hoofd der courant gedrukt zag staan. Een onderdrukte kreet van hoop ontsnapte hem: brieven, brieven! Waarom de brenger op antwoord wachten moest, was hem evenwel een raadsel, vooral waar het slechts eenvoudig het overhandigen van enkele epistels gold. Doch misschien wilde de administratie een bewijs van ontvangst. De hoofdzaak was, dat misschien een antwoord op zijn advertentie gekomen was en vol verwachting opende Dirk de envelop.

„Zeer geëerde heer Verhagen!"stond er boven en met klimmende belangstelling en verbazing las Dirk het volgende:

„Het verheugt ons zeer, vernomen te hebben dat U momenteel weder hier verblijf houdt. Wij danken U voor Uw opdracht inzake het plaatsen der annonce, die wij hebben uitgevoerd. In aansluiting daaraan, veroorloven wij ons U erop opmerkzaam te maken, dat er, zooals U weet, in onze boeken ten Uwen laste nog een bedrag van *fl.* 45. — openstaat, voor geleverd drukwerk, geplaatste advertenties enz. Wij verzoeken U beleefd dit ten spoedigste te willen vereffenen. Brenger dezes is gemachtigd het bedrag tegen quitantie te ontvangen. Mocht U aan dit verzoek niet voldoen, dan zouden wij ons, hoe ongaarne ook, genoodzaakt zien ons door het gerecht van Uw persoon te doen verzekeren. Temeer daar wij vreezen, dat Uw verblijf hier te lande slechts tijdelijk is.

Wat Uw advertentie betreft, moeten wij U tot ons leedwezen melden, dat wij nog geen brieven mochten ontvangen voor u.

Wij verblijven met den oprechten wensch, dat de „bijzondere omstandigheden" waardoor U zich genoodzaakt ziet tot 'n „teruggetrokken" leven, spoedig mogen plaats maken voor een volle en gelukkige onafhankelijkheid

Uw. dw. drs. enz."

„Dat is een grenzenlooze laagheid, een wantrouwen zonder gelijkenis!" riep Dirk woedend uit en wierp, ziedend van toorn, den brief op den grond. Doch spoedig drong het betere inzicht in haar ganschen, troosteloozen omvang tot hem door. Betaalde hij niet, dan dreigde hem bijna zeker een schandaal en waarschijnlijk ook nog een gerechtelijk onderzoek. En als zijn vrouwtje dàt hoorde, neen, voor geen honderd, voor geen duizend gulden zou hij dit willen. Daarvoor had hij, ondanks haar conservatieve ideeën, toch te veel respect voor haar. Mistroostig ging hij in zijn portefeuille en overhandigde den bode de vijf en veertig gulden, waarvoor hij quitantie ontving. Een slechte ruil.

„Zeg echter aan je chef," bitste hij den man in 't oor, „dat Frits Verhagen weder binnen 10 minuten naar Amerika gaat en nooit meer terugkomt, voor 't geval dat nog iemand naar hem vragen mocht!"

Dan zette hij zich aan de tafel, zijn hoofd, waarin melancholische gedachten rondwaarden, steunend in zijn beide handen. Hij zuchtte diep: in zijn verbeelding zag hij zichzelven als een „Don Juan op krukken."

BLOEMENWEELDE.

Door het bestuur van het Koninklijk Zoölogisch en Botanisch Genootschap te Den Haag daartoe in de gelegenheid gesteld, heeft een onzer fotografen in de broeikassen van dit genootschap, waar zeldzaam fraaie en vreemde bloemen worden gekweekt, een drietal schitterende opnamen gemaakt, die wij op deze pagina onzen lezers aanbieden. Hierboven reproduceeren wij een foto van een interieur der Orchideeën-kas. De Orchidee kan men hier in haar exotische schoonheid naar hartelust bewonderen. De cultuur van deze bloem bracht vele moeilijkheden met zich, die door ernstige proefnemingen echter glansrijk overwonnen zijn.

De Minnedrank

Humoreske door PIET VERSCHUUR

Velen die mij als „pater familias" kennen, zullen verwonderd zijn te hooren, dat ik eenmaal de meest verstokte vrouwenhater was. Ik had als zoodanig onder mijn vrienden een reputatie en daar was ik trotsch op. Hoe ik desondanks tot het „ewig weibliche" bekeerd ben en wie of wat daartoe heeft meegewerkt, zal ik in de hieronder volgende regelen boekstaven, tot leering en bekeering van andere vrouwenhaters.

Jammer genoeg kan ik deze ongelukkige menschenkinderen niet in kennis brengen met mijn vriend Jochem Bosselaar, maar van zijn „liefdes-elixir" heb ik het recept trouw bewaard en ik stel het gaarne ter beschikking van belanghebbenden.

Jochem was een beste vent, maar hij had een onrustige natuur en de onaangename gewoonte om, als hij een half jaar alle zegeningen van onze westersche beschaving had genoten, plotseling met de Noorder- (bij hem was 't meestal een Zuider-) zon te vertrekken naar een of ander land dat nog ontdekt moest worden. Hij kwam dan weer even plotseling terug op een oogenblik dat je hem het minst verwachtte en bracht gewoonlijk allerlei vreemde zaken mee, soms zelfs een inboorling met een niet uit te spreken naam van een of anderen gedegenereerden menschenstam.

Maar om op het „liefdes-elixir" terug te komen: op zekeren dag ontving ik telefonisch bericht, dat mijn vriend Jochem van zijn laatste reis naar Egypte of Vuurland (ik weet niet goed meer welke van deze twee landen het was, maar één was 't er zeker) was teruggekomen, in hotel „l'Europe" was afgestapt en mij dringend verlangde te zien.

Ik vond hem in zijn overhemd, druk bezig met het uitpakken van allerlei scheeloogige, stompneuzige, ineengehurkte afgodsbeeldjes, terwijl een reusachtige kerel in een gelen kaftan met een roode fez op 't hoofd er als een pasja naar

BLOEMENWEELDE.

De Medinella Magnifica, een prachtexemplaar, dat onder vaklieden druk besproken wordt.

stond te kijken. — Jochem noemde mij den naam van het gele monster en deze „salaamde" (ik geloof dat ik het woord zoo goed zeg!) drie keeren in mijn richting, om vervolgens met gekruiste armen zichzelven te verliezen in de beschouwing van een afschuwelijk afgodsbeeldje, dat een duim en verscheidene teenen kwijt was.

Ik moet tot mijn spijt mijn onmacht betuigen, om den naam van dat gele gedrocht, de laatste vermeerdering van Jochems huishouden, hier in druk te vereeuwigen. Toen Jochem hem uitsprak, was 't net, of hij met een mond vol heete soep een toespraak in 't Poolsch wilde houden. Dit maakte natuurlijk grooten indruk op mij en ik beschouwde den eigenaar van dien langen, onuitsprekelijk onuitsprekelijken naam met gepaste belangstelling.

Hij was ongetwijfeld een specimen van mannelijke kracht, omstreeks zes voet lang, met een zwartachtige huid en doordringende zwarte oogen, zoo ongeveer een Othello, maar zonder Desdemona.

Jochem brabbelde eenige woorden van een vreemde voorwereldlijke taal, onverstaanbaar voor een beschaafd, verstandig mensch zooals ik, maar volkomen begrijpelijk voor het roodgefezde individu; ten minste deze rommelde wat tusschen de verschillende afgoden en haalde er een kleine sandelhouten doos uit te voorschijn, die hij mij aanbood.

Nieuwsgierig opende ik het doosje en vond daarin een smal kristallen karafje, dat eenige druppels rose-gekleurd vocht bevatte.

„Dat," riep Jochem indrukwekkend uit, „is het „liefdes-elixir"!"

„Drommels!" antwoordde ik spijtig, „wat is dat voor kost?" Ik ging bij mijn vrienden door voor een expert in elixir; had door jarenlange oefening mij de vaardigheid eigen gemaakt Boots' van Huls-

BLOEMENWEELDE.

Het entree van een der kassen met Primula's, Rhododendrons en Seringen. *(foto's V.F.B.)*